

TAHEKE

NR. 12 1969

V. I. LENINI
100.
SÜNNIAASTA-
PÄEVA EEL

Jälveõhtud

MARIA PRILEŽAJEVA

Katkend jutustusest
«Lenini elu»

Volodjale meeldivad need õhtud. Jäälilledes aknad. Ema vaikne hääl. Või siis raamatulehtede tasane krabin.

Südatalvel näaride eel oldi õhtuti aga eriti sõbralikud ja rõõmsad. Siis töötas söögitoas terve mänguasjade töökoda. Laud oli värvilisi pabe reid täis. Lapsed lõikasid ja liimisid paberist kuubikesi, majakesi ning ketikesi. Kuuse jaoks.

Isa töötas. Ema sulges söögitoa ukse, et laste hääled tema kabinetti ei kostaks.

Laste käes krabisesid ning looklesid roosadest, sinistest, kuldsetest ja kollastest lülikestest ketid. Varsti süttivad nääripuul küünlad. Nääripuul ise seisab juba ammu saalis ning ootab, mil teda ehtima hakatakse.

«Lähme kuuske vaatama!» kutsus Volodja.

«Lähme!» oli Olja nõus.

Väike Mitjagi patsas toolilt maha.

«Mina ka!»

«Võtame käest kinni,» ütles Anjuta.

Tasahilju astusid nad saali. Saal oli salapäraselt pime. Jäälilled taga õues sätendas kuu. Põrand oli heledaid laike täis. Kuusk seisis üksinda ja tema laiad oksad lõhnasid vaigu järgi. Lapsed vaatasid vaikides kuuske.

«Käime nõnda kogu maja läbi!» kutsus Volodja.

Kõik vaikisid. Sest täna õhtul oli maja kuidagi uus. Ja ebatavaline. Maja oli tõepoolest uus. Nad kolisid alles hiljaaegu siia. See siin oli ema tuba, koridorist vaid eesriidega eraldatud. Kummutil põles unine öölamp. Hällis nohises Manjaša. Nad läksid kikivarvul hällist mööda. Läksid edasi hoidja tuppa. Seina ääres seisis sepistatud raudkirst. Selle kirstu kaas oli seestpoolt pilte ja kommipabereid täis kleebitud. Lastele meeldis see lõbus kirst väga.

Nad läksid jälle edasi. Tõusid mööda kitsast treppi üles teisele korrusele lastetubadesse. Siin paistis kuu veel rohkem. Ja veel heledamalt. Ning lumelilled jäätunud akendel sarnanesid kohevate sõnajalgadega. Ikka veel käest kinni, käisid lapsed kõik toad läbi ning tulid taas mööda kitsast treppi alla.

Kabineti uks läks lahti ning lävele ilmus isa.

«Näe, kus see minu kaardivägi on!» hüüatas ta ja haaras nad kõik korraga oma embusse.

Aga ta märkas samas, et lapsed on väga mõttlikud. Ja et nad hoiavad kõvasti-kõvasti üksteise kätest kinni. Isa ei teadnud, et Volodja oli uue mängu välja mõelnud — käia rongis kõik toad läbi.

Ometigi aimas ta midagi ning ütles seepärast heldinult:

«Kullakesed! Pidage alati sõprust just nii nagu praegu...»

Tõlkinud JAAN TAMMSAAR

Illustreerinud A. VENDER

Tule suuskadel metsaradadele liuglema ja oledki nagu muinasjutumaal! Need olid ju võlurid, kes nii kaunilt katsid metsa sinavalt varjulise valendusega. Olid imelised võlurid! Ikka nemad panid

suurte ja väikeste puude okstele lumemütsakad ning tillukesed puuhakatised peitsid hoopis hangedesse. Näe, lagendikul on võlurite käed põiminud heinakörtele imepeenid härmamustrid!

R. SEPA fotod

Muinas-
jutu-
maale!

PUNANE MUINASJUTT

..HELU..MÄND

Liinal oli Pisike Punane Klaasmuna. Niipea kui Liina selle pihku võttis, hakkas Pisike Punane Klaasmuna laulma. Ta laulis lustakalt:

«Tiidel-taadel-tuudel,
õues jookseb puudel.»

«Kus! Kus!» küsis Liina ja tormas aknale, sest ta ei olnud varem puudlit näinud. Aga puudli asemel nägi ta hoopis lumehelbeid. Need langesid üha tihedamalt ja tihedamalt. Liiv muutus valgeks ja rohi muutus valgeks ja põõsad ja puud ja majade katused. Kõik muutusid valgeks.

Pisike Punane Klaasmuna laulis peopesal:

«Simi-sami-sumi,
õues tärkab lumi.»

Liina naeris laginal:

«Lumi ei täрка, lumi sajab. Lähme õue lumememme tegema!»

Liina pani valge kasuka selga, punase mütsi pähe ja punased käpikud kätte, aga ühte punasesse käpikusse pistis Pisikese Punase Klaasmuna.

Õues hakkas Liina kohe lumepalli veeretama. Punane Klaasmuna aga laulis käpikus:

«Nume-name-nime,
käpikus on pime.
Käpikus on paha,
välja tulla tahan.»

«Kuhu ma sind panen, kui ma lumememme

teen!» küsis Liina. «Lume peal sa võid ära kaduda.»

Pisike Punane Klaasmuna laulis:

«Nips-naps-nops,
jälje sisse hops!»

«Kui tore mõte!» kiitis Liina. «Ma teen siia puhta lume peale ühe üksiku jälje ja panen sind sinna sisse.»

Liina vajutas puhta lume peale ühe ilusa jälje ja pani Pisikese Punase Klaasmuna sinna. Siis veeretas Liina veel kaks väiksemat palli ja tegi neist lumememme. Ta tõi toast porgandi ninaks ja tühja lillepoti mütsiks.

Lumememm pilgutas Liinale oma nõõpsilmi ja ütles:

«Tutvusta mind Pisikesele Punasele Klaasmunale. Ma tahan, et ta minust laulu teeks!»

«Kohe,» ütles Liina ja vaatas ringi, kus on üksik jälg. Ent üksikut jälge polnud kuskil, terve aed oli jälgi täis. Liina hakkas jälgede sisse vaatama, aga niimoodi tegi ta veelgi kogu aeg jälgi juurde ega leidnud enam õiget üles.

«Laula, siis ma kuulen, kus sa oled!» palus Liina, kuid Pisike Punane Klaasmuna vaikus. Ta oskas ainult peos laulda.

Liina muutus nõutuks.

Päike tuli pilve tagant välja vaatama, kes seal nukrutseb.

Liina nägi päikest ja hüüdis:

«Päike, päike! Sulata ruttu lumi ära, siis ma leian oma Pisikese Punase Klaasmuna üles!»

Päike hakkas hästi kuumalt paistma ja lund sulatama. Sulataski lume ära. Liina leidis oma Pisikese Punase Klaasmuna üles. Niipea kui ta selle pihku võttis, laulis Pisike Punane Klaasmuna:

«Dlimm-dlamm-dlemm,
kus on lumememm!»

Aga lumememme ei olnudki enam. Ta oli koos lumega ära sulanud.

KOLLANE ELEVANT

JURI JAKOVLEV

Ühel talvapäeval kohtasin ma lumevalgel pargiteel kollast elevanti. Ta tuli otse minu suunas ning lumi rudises ta kohmakate sammude all. Peatusin. Ka elevant jäi seisma. «Tere!» ütlesin elevandile. Selle peale ei öelnud elevant midagi. Nuttis ainult. «Miks sa nutad!» küsisin ma elevandilt. «Ega mina nuta,» kostis läbi londi jäme hääl. «Tagumised jalad nutavad.»

Illustreerinud E. PIKK

«Miks nad siis nutavad!» pärisin ma elevandilt.

«Poisid tõmbasid saba ära. Sellepärast.»

«Sabata pole elevant tõesti suurem asi,» ütlesin ma kaastundlikult ning vaatasin veel kord kollast elevanti. Elevant oli nagu elevant ikka. Lont oli tal. Ja suured lontis kõrvad. Tõsi, üks neist oli küll veidi katki kärisenud. Silmad olid tal ja neli jalga ka. Esimesed mustades. teised hallides tallutatud vildikutes. Saba polnud tal tõepoolest. Saba asemel ripnes ainult mingi niidijupp. Äkki kostis elevandi nutune hääl:

«Ega ma saba pärast. Mu vildil on auk sees ja nüüd kand külmetab hirmsasti. Mina ütlesin, et lähme koju, aga tema ei taha sugugi minna . . .»

«Meid määrati karnevalil elevandiks,» kostis londist uuesti jäme hääl. «Mind esimeseks, teda tagumisteks jalgadeks. Me ei tohi ära minna.»

«Homme lähen sinu juurest teise elevandi sisse,» ütlesid tagumised jalad ja lisasid siis: «Meil on ka lilla elevant.»

«Lilla elevant on ju poiste oma!»

«Las olla pealegi! See-eest saan ma seal esijalgadeks. Ja keegi ei tiri tema saba ka ära.»

Jalad jäid vaik. Ainult tasane nohin käis läbi elevandi kollase keha.

«Mis tore elevant,» ütlesin mina, «ainult esimesed jalad on tagumistega pahukeses. Kui ollakse riius, siis võib olla ikka raske käia küll!»

«Raske,» jäi elevant nõusse.

«Ja mida see elevant ka teha oskab!» uudisihimutsesin edasi.

«Tantsida,» teatasid tagumised jalad.

«Tantsi siis mulle,» palusin ma elevanti. Kuid seal tuli mulle meelde, et muusikat pole kusagilt võtta. Aga elevant ütles:

«Me tantsime muusikatagi.»

Elevandi kõhust hakkas kahehäälselt laulu

kostma. Ja siis läks tantsukski lahti. Üksteise järel tõstis elevant oma jalgu. Mõnikord läksid jalad küll segi, aga üldiselt tantsis ta toredasti. Keerutas, kükitas, hüples, tõusis isegi tagumistele jalgadele ja vehkis mustades viiltides esimeste jalgadega mu silme ees. Elevant unustas kõik. Isegi selle, et tal kand külmetas. Ja et tal saba ära tõmmati. Ta vehkis oma londiga. Tema kollane keha kerkis ja vajus ning meenutas nõnda natuke kollast langevarju.

Kuid siis laulmine looma kõhus katkes. Jalad jäid seisma. Ja lont jättis vehkimise. «Kuidas teile minu tants meeldis!» vaatasid elevandi suured sinised silmad mulle küsivalt otsa. «Küll oli tore,» ütlesin mina ning plaksutasin käsi.

Elevant kummardus auväärselt.

«Me võiksime paremini tantsida,» hakkasid esijalad kiitlema. «Ainult täna oleme juba väsinud.»

«Ja meil on kand külmetanud,» meenutasid tagumised jalad.

Pidin edasi minema. Ütlesin seepärast elevantile:

«Nägemiseni!»

«Nägemiseni!» vastas kollane elevant kahel häälel.

Londist pisteti väike villases käpikus käsi välja. Ma surusin seda elevandi londikätt ja läksin siis mööda lumevalget pargiteed edasi.

Hetke pärast jäin seisma ning vaatasin veel korraks tagasi. Kollane elevant lamas lumel. Küllap ta väsis tantsust nõnda ära, et arvas nüüd paremaks veidi lumes lesida. Tema kõrval seisis kaks tüdrukut. Väiksem kandis karvamütsi ning musti vildikuid. Suuremal oli lõua alla sõlme seotud rätik peas ning hallid tallutatud vildikud jalas. Tüdrukud vaatasid mulle järele. Aga karnevalielevandi kollane nahk lainetas lumel tuule käes. Just nagu oleks väsinud elevant tõepoolest pikali heitnud ning hingaks nüüd sügavalt sisse ja välja...

Tõlkinud ANDRES JAAKSOO

KARUPÜKSID

HELGI MULLER

SIIS KUI LAANES
TALI ALGAS,
KARU-OTT EI TAHTNUD JALGA
KARUPÜKSE PANNA.
«PÜKSID ON PAHAD,
PÜKSID ON KAREDAD.
PALJAJALU LIPPAN
PAREM MA.
KÜLMA MINA EI KARDA!»

TUULETÖLLAS SIIA SAABUS
PÕHJAST PAKANE.
HELKIS PURIKAS TA KAABUL,
HOBU LUMELAKANE.
ÜTLES: «KUULSIN, KEEGI HOOPLES,
KÜLMA TA EI KARDA.
KARU-OTT, SIND NÄPISTAN MA
PISUT VÄIKSEST VARBAST!»

KARU-OTT PILLIS:
«VARBAD ON VILLIS!
KUIDAS MA VEEL
NÜÜD KÄIN!»
EMA KAISU OTT NORI-NOTSTI
TERVEKS TALVEKS MAGAMA JÄI.

MINUL AGA TALVEL EES ON
SUUSATEE JA KELGUSÕIT.
JALAS PIKAD KARUPÜKSID,
KÕRVUL PEHME LÄKILÄKI,
SÕRMI SOOJENDAMAS KÄPIK,
LUMEMEMME TEHA VÕIN!

PAKASEPOISID

GUNVOR ROOTSI

PAKASEPOISID
AKNAL KÄISID
KRITSELDAMAS,
KRATSELDAMAS.
OMA LOAGA
HÖBENOAGA
SIKI-SAKILISI,
TIKI-TÄKILISI
TÄHTI,
LEHTI,
ÕIENUPPE,
JÄÄKUPPE.
NII VÄIKE KAI
NÄÄRIAKNA SAI.

NÄÄRILAUL

ELLEN NIIT

TUISULUMELINE NÄÄRIKUU,
RÖÖMSAJUMELINE NÄÄRIPUU,
KIRJUKARRALINE NÄÄRILAAT,
HÖBEPARRALINE NÄÄRITAAT
PUNAPALITUS,
PUNAPALITUS!
OH SA LUSTAKAS
ASJATALITUS:
PÖDRASAANIGA,
KINGIPLAANIGA,
HIIGLATIIRUGA,
SUURE KIIRUGA,
KELLATILINAL,
TUULEVILINAL.
KEERLEB MAA TA ALL
NAGU NÄÄRIVURR.
KÕIGILT SAADA TAL
LAHKE NÄÄRINURR,
LAHKE NÄÄRINURR,
PEHME NÄÄRIPAI,
PEHME NÄÄRIPAI,
MAGUS NÄÄRISAI.
RÖÖMSALT SEISAVAD
LAPSEVÄÄNIKUD.
PIHUS LÖHNAVAD
NÄÄRIPRÄÄNIKUD.

MEIL KÄIS NÄÄRIVANA

LEILI ANDRE

KAS TE TEATE, ET KA MEIL
KÄIS EILE NÄÄRIVANA!
OLI PIKA HABEMEGA,
PÄRIS HALL JA VANA.

KASUKAS TAL OLİ UHKE,
ÄÄRED VATIST VALGEST.
KÜLMAST OLİ KRAEGI HÄRMAS.
PUNETASID PALGED.

KUUSK JA KOTT JA VITSAKIMPKI —
KÕIK JUST NAGU PILDIL.
AGA JALAS OLID TEMAL
MEIE ISA VILDID!

NÄÄRISOOVID

MAIMU LINNAMÄGI

HUNDIPOISS IHALDAS UUSI KINGI,
KARUJÖMM KUNSTNAHAST KASUKAT.
KITS KEPSIS KIIKTOOLISOOVIGA RINGI,
LEHM LOOTIS LEPAPUUST PASUNAT.
NÄÄRITAAT TURRITAS TAKUST PARDA,
VANGUTAS PEAD JA PRUUKIS SUUD:
«KULLAKESED, MA SIISKI ARVAN,
SOOVIMA PEAKSITE HOOPIS MUUD!
MILLEKS HUNDILE KINGANUHTLUS!
KIRED KOIVAD TAL JOOKSUTOEKS.
MILLEKS KARULE KASUKAUHKUS!
OMA NAHK ON JU JÄLLE MOES!
KITSE POLE MA KIIKUMAS NÄINUD,
SÖRGADE VÄEL SEE ON SAMPUNUD.
PASUN HUULIL, KA LEHM POLE KÄINUD,
ISE ON ANDEKALT AMMUNUD.»
KOKKU VEEL TULDI JA PEETI ARU,
TARGEMALT TAHETI — SOOVID SAID HEAD.
KIRJAPANIJAKS HAKKAS KARU.
MIDA NÜÜD SOOVITI, SINA EHK TEAD!

Illustratsioonid H. SAMPU

KERAPOISS JA KUUBIPOISS

Joonistanud O. KALLAS

PIDU- TIDU

ELAR KUUS

Olge vait, jalamaid algab näärijutt!

Tihaste suguvõsa kõssitas lumisel taral tihedalt üksteise kõrval, kõhukesed tühjad, laul otsas. Et veidigi nälga peletada, lendas neist kõige pisem, tutt-tihane, inimeste aknale kitikilde noppima. Õige varsti kihutas ta tagasi teatega:

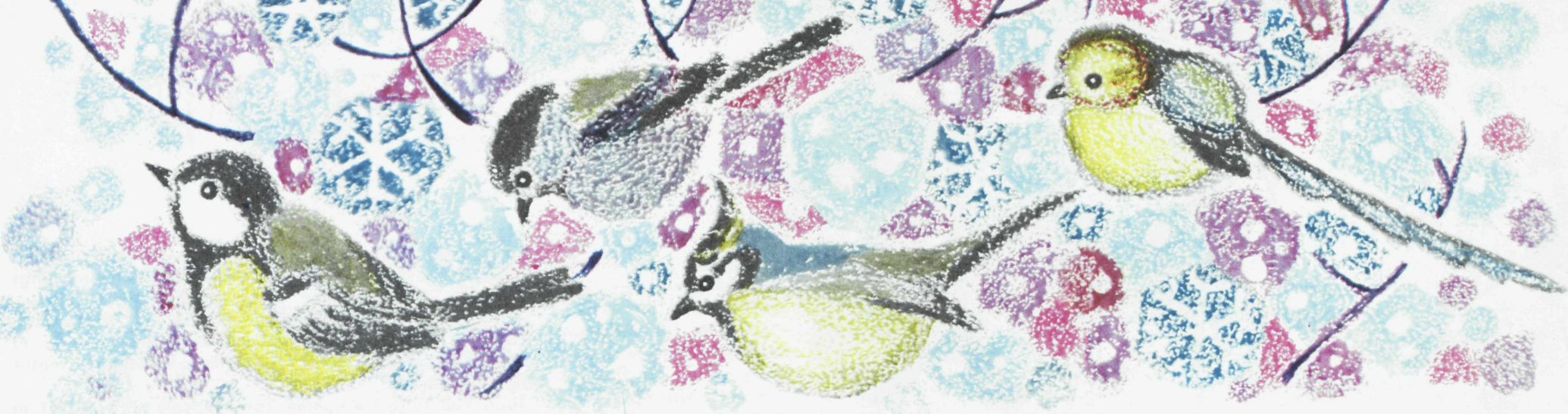
«Näärid! Täna näärid! Tihadele kah pidu-tidu!»

«Kes ikka tihadele pidu-tidu teeb!» pa-handati.

«Väike Taavi, kes muu! Nägi mind, endal nagu naerul, ütles: tuleb teeb, tuleb teeb.»

Pisemaid hästi ei usuta, ent mine neid tea ka. Kollase vestiga rasvatihane sidus tumeda sooja lipsu kaela, et hääl kena-

Illustreerinud V. HURT

mini kõlaks. Sootihane vajutas musta mütsi kõvemini pähe, et see rõõmsal karglemisel kindlamini istuks. Sabatihane aga, kes katsus pikka toredat saba veel venitada — tagapool ruumi küll —, karjatas äkki:

«Hoopis suur Tõnn, too tobu-lobu, tuleb!»

Tõsi, jah, õuele ilmus suur Tõnn sassis peaga, nägu vihast viltu, suu kurjusest kõver — nagu tobu-lobul kunagi. Kätte krahmas ta matsaka lumepalli, sinna sisse sorkas jääpurika, et vops valusam oleks. Ise kõõritas Taavi ukse poole.

«Oiu-oiu-oiu,» kurtsid linnud tasakesi, «ei Taavi enam tihadele pidu-tidu teha saa.»

Tutt-tihane julgustas:

«Saab-saab — Taavi tark, Taavi tark.» Taavi uks avaneski. Aga... aga... mida see tähendas? Väljujal, muidu Taavitaoliselt lühikesel, oli seljas maani küündiv vanamehekuub, lõua otsas valge vati moodi habe, kukil ilmatu kott... Sellist isikut silmanud Tõnnil tõusid juuksed hirmust püsti, kõver suu langes ehmatusest pärani. Poiss pillas jääpurikaga palli kõlkesti maha ning pages kui tuul — mine aruta kui kaugemale ja kas ta iial enam tagasi saabub.

Kuid lühike habemik sammus tragilt õue keskel kasvava kuuse juurde ja sättis selle oksale toidulaua. Kingitoojat ei peljata, kogu lindude salk oli robinal kohal.

«Tera-kerad!» kargles sootihane, müts kindlalt peas.

«Pikk pekk, pikk pekk!» kilkas rasvatihane kõlava häälega, soe lips kaelas. Sabatihane aga hõiskas rõõmust nii valjusti, et saba sellest veelgi pikemaks venis.

Kui habemik jälle tuppa marssis, küsis tutt-tihane kavalalt: «Saavad ju väikesed targad suurtest tobu-labu-lobudest jagu!»

«Saavad, saavad,» vastas sugulaste koor. «Vat ongi tihadel täna pidu-tidulidu-ladu!...»

Jutt lõppes — võite uuesti rääkida. Noh, kes oli too imelik habemik? Ja kelleks Tõnn teda pidas!

Selle pildi nimeks pani MARJU KRISTAL «Lumesadu».

LAPSED PÕL

JÜRIST:

Jüri on näinud karu jälgi. Olid väga suured, sügavad jäljed. Ja läksid muudkui piki metsääärt. Vanaema nägi ka. Tema ütleski, et, näe, karu käinud.

Sellest on mitu talve tagasi. Jüri oli siis viieaastane. Koera ta ei kartnud, metskitse ei kartnud, rebast ka ei kartnud. Aga karu kartis. Ja rohkem omapead metsa äärde ei läinud.

Nüüd küll teised Kajamaa kooli lapsed arvavad, et ju need olid ikka põdra jäljed. Et kust see karu siia põldudevahelistesse metsatukkadesse sai.

Jüri neid ei usu. Tema tahab edasi olla ainus laps koolis, kes on näinud karu jälgi.

KALEVIST:

Kalevil on vihik, kuhu ta kirjutab luuletusi. Vahel juhtub nii, et Kalevi ema tuleb koju, kuuleb, et kõik on vaikne, ja arvab: eks meie Kalev tee Hanimäel kelgusõitu

Aga ei tee ühti. Kalev on pugunud diivaninurka ja mõtleb uuele luuletusele.

Kalevi vihikus on neli luuletust. Seda ei ole just palju, aga Kalev arvab, et parem neli, mis talle meeldivad, kui kümme, mis ei meeldi.

Tähekesel palvel kirjutas Kalev viienda luuletuse veel. Seda loete siit.

NÄÄRILAUL

Miks on elev koolimaja!

Miks nii rõõmsad kõik!

Kes küll selle naerukaja

täna siia tõi!

Näärivana laste juurde

tuli üle pika aja.

Sellepärast laulust-tantsust

rokkabki me koolimaja.

ILMEST:

Ilme on kooli laulusolist. Varsti tuleb Ilmel esinemine. Suur nääripidu on lähedal. Nääripeole tulevad koolilaste emad ja isad. Ja nooremad õed-vennad. Ja vana-isad ja vanaemad. Ja onud, kui on, ja tädid, kui on. Kajamaa Algkoolis käib kõigest kuusteist last, kuid nääripeolisi koguneb üle saja.

Küll on vali käteplagin, kui nad kõik Ilmele plaksutavad.

VOVAST:

Möödunud talvel juhtus Vova kord aknast välja vaatama ja nägi, et isa valab kaevu kõrvale vett maha. Ikka mauh ja mauh. «Miks see isa nõnda teeb!» püüdis Vova mõistatada. Mõistataski ära. Isa tegi koduõuele liuvälja.

Tänavu aitab Vova liuvälja teha. Aga pärast võtab suusakepid toeks ning proovib õe uiskudega, kuidas see jääratudadel libisemine tema käes läheb.

DUDE KESKELT

KÕIGEST LÄBISEGI:

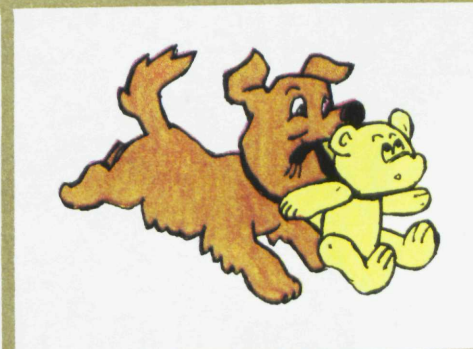

Kajamaa Algkoolile üsna lähedal asuvad Kurtna ja Kiisa algkoolid. Vahel käiakse neil külas, võisteldakse suusatamises või milleski muus. Kajamaa koolile üsna lähedal asub ka vabariigi üks moodsamaid loomakasvatushooneid — Saku näidissovhoosi Lokuti karjalaut. Seal toob väike traktor lehmadele toidu ette, piim voolab lüpsi ajal mööda läbipaistvaid torusid, ja laut ise on nii puhas, et ilma valge kitlita ei lasta külatajaid üle uksegi. Päriskooli lähedal on aga sovhoosi uus garaaž ning terve rida farmihooneid. Ka seal käivad Kajamaa lapsed vaatamas, kuidas töötavad nende isad ja emad.

VABAÕHUMUUSEUMIS

MEIL ON KÄESOLEVAL AASTAL UUS ÕPPEAINE — AJALUGU. AJALOOST SAAME TEADA, KUIDAS INIMESED VANASTI ELASID. ÜHEL PÄEVAL LÄKSIME VABAÕHUMUUSEUMI. VABAÕHUMUUSEUMIS OLID MADALAD ÕLGKATUSEGA MAJAD. VANEMATEL MAJADEL PUUDUSID KORSTNAD. MAJAS OLID AINULT KAKS VOODIT. MUIST INIMESI PIDI AHJU PEAL MÄGAMA. PLIITIDE ASEMELE OLID VANAL AJAL KOLDED, KUS KEEDETI SÜÜA. TOIDUNÕUD AGA VALMISTATI KÕIK PUUST. IGAS TALUS OLID KOLM AITA. ÜKS NEIST OLID RIIDEAIT, TEISES AIDAS OLID PUUST TOIDUNÕUD JA LIHAASJAD, AGA KOLMANDAS AIDAS PÖLLUTÖÖRIISTAD. SEAL OLID PUUÄKE, VANKER, REGI, SAAN JA SAHK. VABAÕHUMUUSEUMIS NÄGIME KA PÜSTKODA. SUVE AJAL TEHTI SEAL PERELE TOITU.

MAIRE OJASOO,
KAJAMAA ALGKOOLI PIONEER

JUHTUM METSATALUS

HOLGER PUKK

(Algus «Tähekeses» nr. 8.)

Natuke aega vaatasid lapsed üksteisele otsa ega osanud häältki teha. Siis võdises Arvo nagu haavaleht:
«Mis... mis nüüd saab?»

«Kust mina tean!» vihastus Anti. «Mis sina siia tulid! Nagu lammast jooksnu koju. Abi järele!»

«Ee... viimati oleks püssiga lasknud...» vabandas Arvo.

«Püssiga...» osatas Anti. «Kus tal see püss oli!»

Miina oli vahepeal kambri üle vaadanud ja teatas:

«Ei siit pääse kuskile. Talveaknad juba ees.»

Aga Anti kargas äkki suure vineerist seinakapi kallale. See ulatus maast laeni ja ühest seinast teise.

Anti tegi keskmise kapiukse ettevaatlikult lahti. Paistsid riidepuudele riputatud rõivad. Ülikond, palitu, tädi Kangru kleidid.

Miina ja Arvo imestunud pilkude all astus Anti kappi. Lükkas riided kõrvale ja kadus nende taha. Kohe pistis ta pea kahe kleidi vahelt tagasi ja tõmbas teisi sõrmega.

Tuli välja, et teisel pool riideid oli samuti uks! See viis kõrvalkambris. Suur kapp oli ehitatud nagu sein kahe toa vahele. Ja riiete juurde pääses mõlemast toast.

«Kuidas sa selle ära arvasid?» imestas Miina.

«Ükskord nägin, kui onu Kangur kapiukse lahti tegi. Nüüd tuli äkki meelde!»

«Mis... mis nüüd edasi saab?» kostis Arvo hädine sosin. Tema oleks küll parema meelega sinna tuppa luku taha jäänud. Uued hädaohud kohutasid teda hirmsasti.

«Nüüd hiilime siit toast välja. Ja lippame koju. Ütleme, et see on üks kahtlane...»

Anti mõte jäi lõpetamata. Rehe all prahvatas tööle mootor!

«Ah sa sinder!» pomises Anti. Nii ütles isa ikka, kui mõni töö viltu läks.

Juba oli Anti köögis. Juba ta piilus läbi praakil ukse rehe alla.

Mees nokerdas parajasti garaaži väravate kallal. Neil oli pikk raudlatt taga. Lati ühes otsas rippus tabalukk. Seda lukku see mees nüüd muukiski.

Lipsti kadus Anti garaaži. Miina jäi uksele kükitama. Küll oleks tahtnud näha, mida Anti-poiss seal teisel pool autot teeb! Aga seekord ütles Miina julgus üles. Mees võib ju iga silmapilk ringi keerata. Möödus natuke aega.

Ja, näe! Keeraski! Enne aga lükkas rehealuse väravad pärani.

Miina vajus lävepaku varju.

Mees istus autosse. Öhku paiskus pahvakas sinist vingu ja auto sõitis õuele.

«Mis Antist sai?» lõi hirmuvahk Miinale südamesse.

Tüdruk kergitas pead.

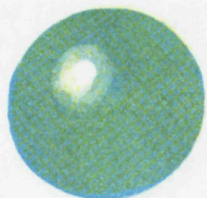
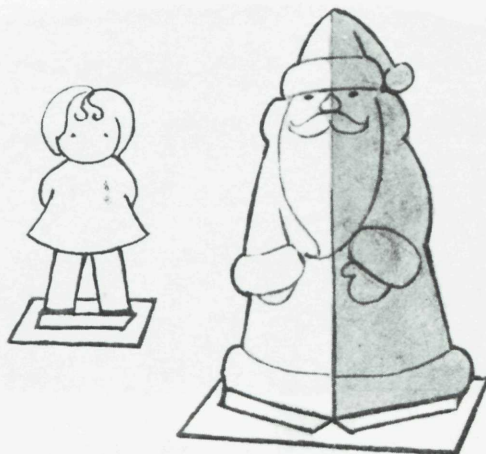
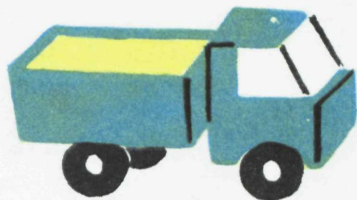
Anti puges parajasti välja teisel pool autot olnud tünnide ja toobrite vahelt. Endal nagu nalja täis.

«Ei see mees kaugele sõida!» ütles Anti pisut suureliselt. Ja lisas kähku:

«Nüüd jookseme ruttu meile! Räägime ära, mis siin juhtus...»

(Järgneb.)

Lõika siitpoolt leheküljelt välja näärivana, lapsed, kuusk ja mänguasjad. Ainult kingikott lõika välja lehe teiselt küljelt. Kotisuhu tee jämeda joone järgi sisselõige, siis saad kotti kingitusi panna. Näärivana, lapsed ja kuusk kleebi kõvemale pappalusele. Et näärivana paremini püsti seisaks, murra ta selliselt, nagu joonisel näidatud.

TEEME LAHTI POSTIPAUNA!

Nääripuu metsas

Nääriõhtu oli tore ja meeldejääv. Sel õhtul meenusid mulle voodis ka minu sõbrad metsas — linnukesed, jänesed ja kitsed. Olen neid suusatades tihti näinud. Nii tuligi mul nüüd mõte korraldada ka metsas loomadele ja lindudele nääripuu. Metsalagendikul leidsin sobiva kuuse. Selle tippu panin lindude söögimaja. Söögimajasse riputasin tanguteri, saiapuru, kuivatatud marju ja seemneid. Katusele aga panin pähkleid oravapoiste jaoks. Ühele oksale riputasin pekitükikese. Teisel oksal võtsid porgandid istet. Heinad sidusin puntidesse ning asetasin ka okstele. Nüüd oligi näärikuusk ehitud. Sest küünalde asemel lõövad õhtul tähed ja kuu särama. Homme hommikul lähen kindlasti vaatama, kas minu sõbrad nääripuu ikka üles leidsid. Toitu viin ka juurde. — Et kena nääripidu nii ruttu ei lõpeks.

URVE PRILLOP,
Rakvere 1. Keskkooli
IVa klassi õpilane

Puust lugu

Elas kord puust inimene. Tal oli kõik puust. Ta tegi puust pliidi alla puust tule. Siis pani puust poti koos puust veega puust tulele. Siis lisas ta puust veele puust jahu. Siis pani ta puust pudru puust taldrikule ja hakkas seda puust putru sööma. Ja siis kirjutas ta ühe puust loo. Elas kord puust inimene...

REIN RAUD,
Tallinna 7. Keskkooli
I klassi õpilane

Talvel

VÄLJAS TUISKAB.
VÄLJAS TUISKAB
LUND.
MINUL POLE,
MINUL POLE
UND.
OLEN VÄLJAS.
OLEN VÄLJAS
MA.
TULED VÄLJA!
TULED VÄLJA
SA!

MATI PANTELEJEV,
Tallinna 44. Keskkooli
III b klassi õpilane

LAPSED,
MINU KOERAL ON NÜÜD KA NIMII — KRÄSSU.
KRÄSSU ÜTLEB ERKI EVESTUSELE VÖRUST, KES
TALLE SELLE NIME SOOVITAS, SÜDAMLIKULT:
«AUH!» KOERTE KEELES TÄHENDAB SEE TÄNU.
NII ET AITÄH SIIS!

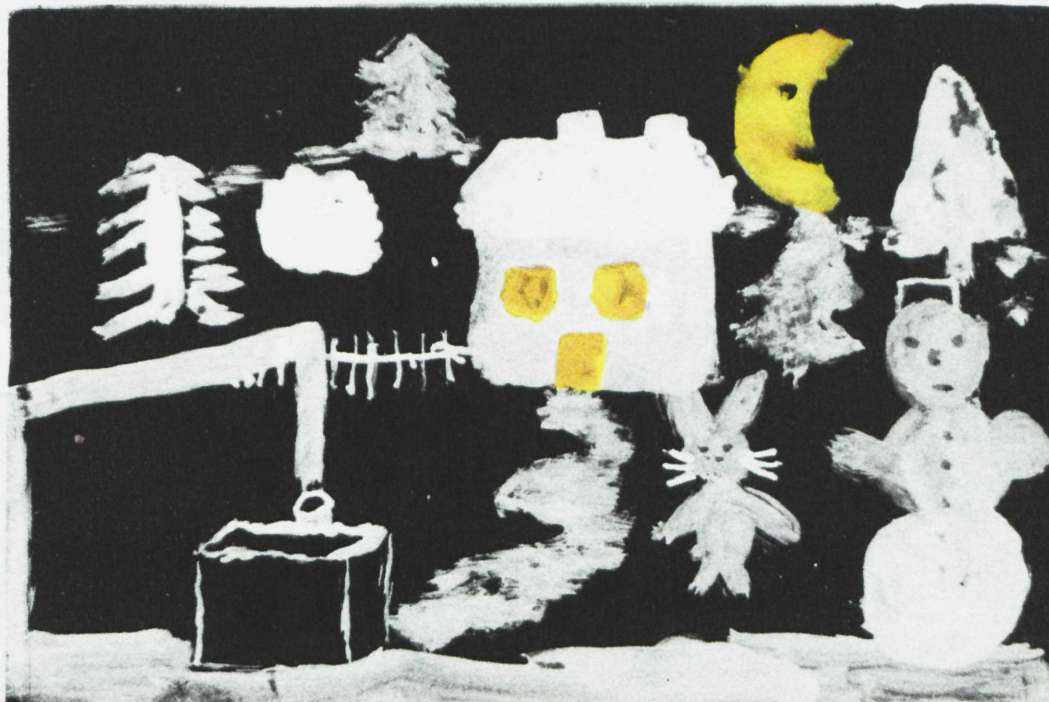
Täheke

Karlsson

IGAL POOL MA LENDAN,
SEST MOOTOR ON MUL ENDAL.
MA AINA LENDAN, LENDAN
JA KÜLASTAMA SÖIDAN VÄIKEVENDA.

MADE PÄLL,
N. V. Gogoli nimelise Tallinna
21. Keskkooli õpilane

Minu pilt on nääriööst. Joonistasin selle vasaku käega. Sest parema käega ei tule mul pildid hästi välja. 6-aastane TIINA BEEK Kiviõlist

ELKNÜ Keskkomitee ja ENSV Pioneeriorganisatsiooni Nõukogu lasteajakiri «Täheke» nr. 12 — 1969, X aastakäik, ilmub üks kord kuus. Toimetuse address: Tallinn 1, Estonia pst. 4, tel. 449-70, 475-20. EKP Keskkomitee Kirjastus.

Kolleegium: V. Kotkas, H. Mänd, A. Piirma, H. Pukk (peatoimetaja), H. Raigna, L. Reimann. Kunstiline toimetaja E. Pikk, vanem tehniline toimetaja V. Hurt, vanemkorrektor E. Orgmets.

Ladude antud 24. X 1969. Trükkide antud 25. XI 1969. Paber 90×60/8. Trükipoogneid 2. Arvestuspoogneid 2,87. MB-10713. Tellimise nr. 1096. Trükikoda «Okroobern», Tallinn, Kreutzwaldi t. 24.

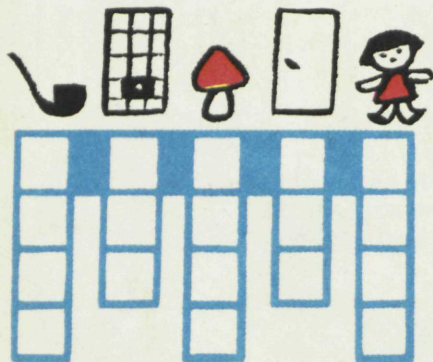
Kaantel S. VÄLJALI joonistus
«Nääripuna kingikotist».

Детский журнал ЦК ЛКСМ Эстонии и Совета Пионерской организации Эстонской ССР «Тäheke» («Звездочка»). На эстонском языке. Выходит один раз в месяц. 2,87 ученических листов. Типография «Okroobern», ЭССР, Таллин, Креуцвальди, 24. Адрес редакции: ЭССР, Таллин 1, Бульвар Эстония, 4. Цена 15 коп. Зак. 1096. Тираж 56 000.

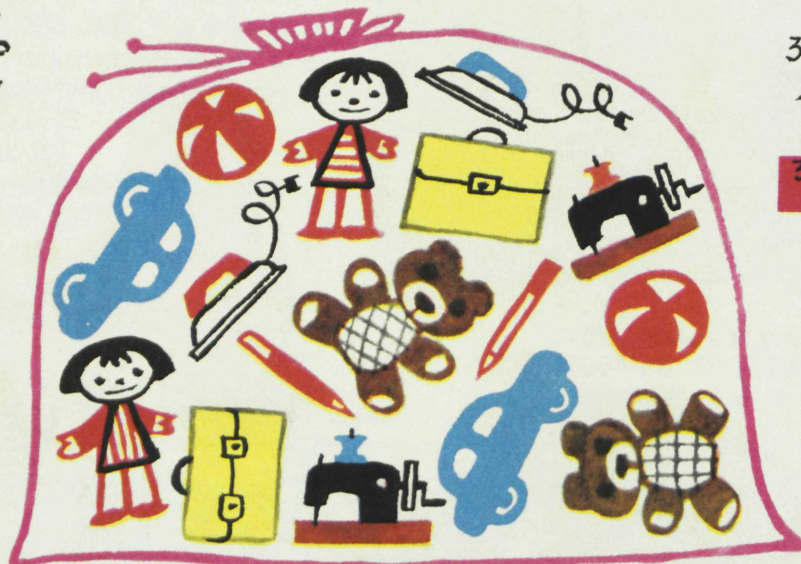
ARVA ÄRA!
 ESIKAANEL NÄGID NÄÄRIVANA. MIS TAL KINGIKOTIS PEIDUS
 ON, SEDA SAAD TEADA, KUI LAHENDAD MÕISTATUSED.

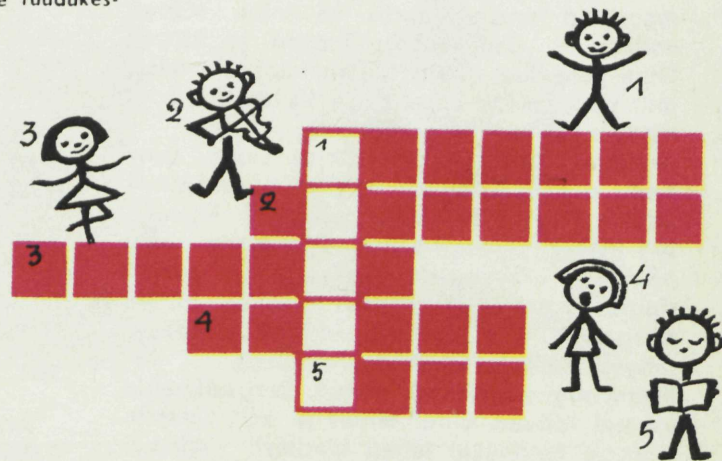
Iga loom või lind annab sulle ühe tähe. Mitmenda tema nimelusest, näitab sulgudes olev number. Kirjuta need tähed järjekorras tühjadesse ruudukesse, ja sa saad teada ühe kingi näärivana kotist.

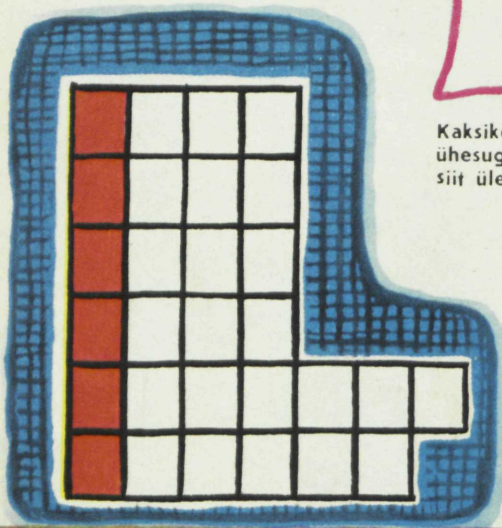
Siin on peidus teine kink.

Kaksikõdede Piia ja Tiia jaoks oli näärivana kotis kaks ühesugust asja. Kui sa tähelepanelikult vaatad, leiad nad siit üles.

Mida keegi teeb!
 Ka siin on peidus kink.

Kirjuta siia, mis päkapikkudel käes või kaenlas, siis saad teada tervet kooliperet ootava üllatuse.

